

מסורת הש"ס

(א) מיכת ובי' הוא טעות.
דק"ם, (ב) [פרשה לו ג:],
(ג) [פ"ב הלכה ב, ד] רש"י,
(ד) [תוספתא שם פ"ב ה"ב],

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה ה"ג פכ"י ר"ח ובי' כדי שיהי' צוות לאמון וכן משמע כ"ל ומיכת לבריכת ומיכת ראשונה נמתק:
(ב) ד"ה דבש ובי' אי"ג הבי קאמר דוקא בכורמו:
(ג) תוס' ד"ה הא בלאה, י"ב ר"ל צריימא והא בברמא ר"ל ממניקין:

מוסף תוספות

א. שמניחין לאותה בריכה שניה בריכה ראשונה שתלד שהיא ג' האמהות כדי שלא תברח הבריכה השניה ותברח הראשונה והאמהות עמה.
ס. ב. ומכשיר. רמב"ן.
ג. כיון דאיכא חלות ומערב בהו שעה, לא חזו למשקה ומאכל הוא.
ס.

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

בתנ"י ה**לוקח פירות שובך**. כגון שאמר לו ניסן מוכר לי פירות שנה זו מה שילדו בכל חדש אצל האמהות לא קנה. ודרך היונים לעשות שני ולדות בכל חדש זכר ונקבה חוץ מחדש אדר שאין יולדין והנהו ולדות גם הם לסוף ז' חדשים עושים ולדות בכל

חדש וכל שני ולדות קרוין צריכה: **מפריח**. הלוקח צריכה ראשונה מניח לפירות עם האם שאותן לא מכר שכן הנוכרין פירות שובך לעבד צריכה ראשונה להיות צוות לאמהות להתקיים השובך פן יצרחו האמהות והוא שזכרו לא מכר הלכך מסתמא גם צריכה ראשונה של שנה זו עיכב עם השובך דו"ה היא קיום השובך. ובגמ' מפרש דגם פירות הראשונים דהיא צריכה ראשונה שייר המוכר להיות צוות להך עם צריכה ראשונה פן תצרח דהא אלאה לא מנְטוּומא ומניון שצרכא צריכה ראשונה תצרח גם האם ונמאל מפקיד שזכרו. כך דעמי לפרשה בגמ': **פירות כוורת**. של שנה אחת. דבורים הנולדים מן הכוורת: **נוטל ג' נחילים**. ג' חצורות הנולדות ראשונה בג' זמנים מט' ימים או י' ימים זה אחר זה שכן דרך הכוורת בתחלת ימות הקיץ יולא מן הכוורת נחיל של דבורים ילדות שילדו האמהות ויושבין על ענף האילן

ומציא כוורת חדש ומכניסן לתוכו וכן לסוף ט' או י' ימים יולא נחיל של דבורים אחר ומציא כוורת אחרת ריקנית ומכניסן לתוכו וכן השלישי וקורין לו טירא"ל יש שעושין עד ו' וח' פעמים במלכות יוין ובמלכות זו רובין עושין ג' פעמים והשלישי גרוע מכולן לאחרון לאחרון גרוע הלכך די בג' נחילין ראשונים שהן חשובין: **ומסרם**. כלומר מכאן ואילך יגרוע להם המוכר שימסרסו מאלהין ולא יעשו עוד פירות כדי שיכר טרודין ועסוקין לעשות דבש וכל זמן שעושין דבש אין עושין ולדות והדבש של מוכר הוא שכן דרך הכוורת לאחר שילאו כל הנחילין עושה דבש ויש שהורגין אותן ולוקחין הדבש ויש שמריקין אותן לכוורת ריקנית: **ומסרם**. בגמרא מפרש: **חלות דבש**. הכוורת לאחר שעשתה פירות וילאו הנחילין לוקחין את הדבש והוא עשי חלות חלות ויש צו י' חלות או עשרים זה צדד זה משעור ודבש מעורב יחד והמוכר חלות כוורתו ולא מכר את הכוורת רוצה הוא להכניסה בימות הגשמים להאניעה לשנה הבאה לעשות פירות והלכך מסתמא שייר ז' חלות להסתפרנס בהן הדבורים בימות הגשמים: **גרופיות**. ענפים וחחר ולומת. כדאמר' בצראשית רבה^[פירוט נדרש] ויטע כרם [בצראשית ט] לא היה לו ליטע לא ייחור אחד ולא גרופית אחת ומהיכן היה לו א"ר אבא בר כהנא הכניס עמו זמורות לנטיעות וייחורים לתאנים וגרופיות לזיתים: **גב'** **והסניא**. הלוקח פירות שובך מפריח צריכה ראשונה ושניה וקס"ד דשמי צריכות הללו מן האמהות כגון צריכה ראשונה של ניסן וצריכה שניה של אייר והלכך קשיא לתמתימין דלא משיירא אלא צריכה ראשונה של אמהות לבדה אצל כל מה שילדו האמהות עוד הכל מוכר: ה"ג צפי' ר"ח מרומי **לא קשיא הא ה הא לאמה**. האי שניה אצריכה ראשונה קאי שיפריח גם צריכה ראשונה שתלד והיא צריכה ראשונה לסוף ז' חדשים כדי שיהו צוות ^(א) לצריכת אמן ראשונה וכן משמע הא לה האי שניה לה לצריכה ראשונה משיירין אותה כדי שתתקיים היא: **והא לאמה**. האי צריכה ראשונה דקתני במתני' ובצרייתא לאמה קאמר שמשיירין לה להאם צריכה ראשונה ממנה להיות לה לצוותא וצאה הצרייתא להשמיענו דמהיא צריכה ראשונה של אם משיירין גם ממנה צריכה ראשונה ומאי דלא פירש במתני' פירש בצרייתא. והאי דקרי לפירות צריכה ראשונה שניה משום דשניים הם לאמהות של אמן בני בנים שניים הם לזקנים. וצין מתני' וצין צרייתא במוכר פירות שזכרו סתם מיירי והמשנה והצרייתא במכירה אחת מיירי ובשובך אחד כמו שפירשתי אלא שהצרייתא פירשה יותר מן המשנה דמתני' לא איירי בצני צריכה ראשונה אם יפריח גם מהם או לא וכן נראה בעיני ועיקר. ויש לשונות הרבה דמוקין לה צשני שזכבין או צשמי מכירות ואין בהן ממש ושיטת השמועה אינה מתישבת בהן כלל: ופריך גמרא **לאמה מ"ט**. די בצריכה ראשונה דקתני מתני' מפריח צריכה ראשונה ולא קתני ז' צריכות פשיטא דמשום דמנְטוּומא אצרתא כלומר אצריכה ראשונה דשצבקינ לה ואזוגא הוא הזכר בן זוגה כן פר"ח. ולא הוה לריך הגמ' להזכיר דבר זה אלא משום דלא תקשי מה לנו לצוותא דצרתא הלא יש לה בן זוג דמנְטוּומא בדהיא הלכך פירש לך דלכל היותר שני מיני צוות צעי מתני' בן זוגה וצניה: **איסי נמי**. צריכה ראשונה תנְטוּומא לאמה ואבן זוגה שהרי יש לה שני מיני צוות ולמה אנו מצריכין להניח לה צריכה ראשונה כדי שלא תצרח היא ומתוך כך תצרח גם האם וחרבה השובך: **ומשני אמה אצרתא**. לצד מנְטוּומא שרחמי האם על הבת אצל צרתא דהיינו צריכה ראשונה לא מנְטוּומא אלאמה לבד ואבן זוגה אלא אם כן יש לה בנים הלכך מניחין גם לצריכה ראשונה בנים דהשתא איכא חצורות טובא אמה ובן זוגה וצריכה ראשונה וצריכה של צריכה ראשונה בת הבת דכיון דאיכא ג' חצורות אפי' בני צריכה ראשונה לא ערקו דמנְטוּומי אלאמם ואם אלאם ואין להניח להם בנים לאנְטוּומי צדהיייו דהשתא האם מנְטוּומא אצרתא צריכה ראשונה וצריכה ראשונה מנְטוּומא נמי אצרתא צריכה שניה להאם שהיא ראשונה לה והיא מנְטוּומא אלאמה והאם אמה דהוו להו חצורות טובא. כן נראה בעיני שיטת שמועה זו ויש לשונות רבות וא"א ליישבן: **צמה מסרסן**. דלשון סירוס זכרות משמע פשוטה של משנה: **צחדל**. להאכילן חרדל כדמפרש לקמיה: **לא חרדל מסרסן אלא**. גרמא בעלמא קגריס להו כדמפרש: **חד**. מר: **ואוכלות אם דובשגן**. ומתוך שציעותן בטילות מפריח ורביה וחחורות ועושות דבש. ורבינו חננאל פירש אוכלות דבש שצבקצי החלות וחחורות ומגדלות צנבקצים ואיכא למימר דלשנה הבאה יולדו אותן הדבורים ויהיו של מוכר: **ור' יוחנן**. לאו אסירוס של זכרות מיירי כלל אלא האי סירוס לשון דילוג הוא כמו קראה סירוסין במסכת מגילה ירושלמית^[פירוט נדרש] וה"ק מתני' נוטל ג' נחילין ע"י דילוג ראשון שלישי וחמישי והמוכר יטול השאר שיהיה לשניה מן הטובים ומן הכחושין שכן דרך סתם מוכרי כוורת: **במסניתא תנא**. והכי הלכתא דצרייתא עיקר וגם לשון המשנה דקתני ומסרס כן משמע שתחלה נוטל ג' נחילין רזופין ואחר כך מסרס זה נוטל אחד ^(י)[הלוקח] נוטל אחד ומניח אחד לצורך המוכר: **דבש**. אפי' בכוורתו אינו יולא מידי מאכל ואע"פ שיש עת שהדבורים אוכלין דובשגן אפילו הכי אינו יולא מידי מאכל עד שיקצהו בפירוש למאכל דבורים. אי"ג ^(י) דוקא בכוורתו היו אוכל אצל אם זכ מכוורתו היו משקה מסתמא אלא אם כן חישב עליו לאכילה דמתניא בדהיא בראש צרייתא דמסכת טהרות^(י): **לא אוכל**. לטמא בכביעה: **ולא משקה**. לטמא צרביעית. ומיהו לעצמו מקבל אוכל טומאה בכל שהוא כדמפרש בתורת הכהנים [שמ"י פרק ט] מכל האוכל אשר יאכל ^(יח) ויקרא ^(יא) אצל האי דבש בכוורתו אין לו תורת אוכל כלל אפילו לקבל טומאה: **שפי חלות**. שמניחין לימות הגשמים לפרנסת הדבורים ומפורש בתוספתא [פ"ד ה"ה] שהן חלות חלוּנות צפירוש ר"ח: **רבא אמר ר' אליעזר היא**. משום דקתם דבש לא משמע ליה שמי חלות אלא כל דבש של כוורת הלכך ניחא ליה לרבא טפי לאוקומה כיחידאה:

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא פ.

הא באמה ^(א) **והא בברתא**. כלומר משנה וצרייתא חד הוא ומפריח צריכה ראשונה דמתני' היינו צריכה ראשונה של כל אם ואם ^(א)והא בצרתא כלומר כל אם ואם צינ צנות צין אמהות] וצרייתא נמי ה"ק מפריח צריכה ראשונה ושניה היינו ראשונה לצריכה שהפריח והיא שניה לאמה לצריכה הראשונה שצשצילה מפריח אלו והוא הדין שניה ושלישת ורציעית^(א) אלא דלטו כי רוכלא ליחשיב וליל: **דבש** בכוורתו אינו יוצא מידי **מאכל** **ע"פ**. פ"ה עד שיקצהו למאכל דבורים בפירוש ואין נראה לר"י דאין לך דבר ראוי לאכילה שיעיל צו שום דבר עד שיפסל מאכילת כלל: **אי"נ** **יוצא מידי מאכל** **ע"פ**. תימה לר"י דצמס' מכשיירין ^(פ"ו מ"ד) חשיב דבש צהדי ו' משקים ^(ב) ואומר ר"י דהיינו אחר שהפרש מן השעור אצל בכורמו שהוא עם השעור יש עליו תורת אוכל ולא תורת משקה ^(ג).

תריך

יוסי בר חנינא לא חרדל מסרסן אלא מתוך שפיהן חד חוזרות ואוכלות את דובשגן ר' יוחנן אמר נוטל שלשה נחילין בסירוס במתניתא תנא ינוטל ג' נחילין בזה אחר זה מכאן ואילך נוטל אחת ומניח אחת: חלות דבש מניח שתי חלות וכו'^(א): אמר רב כהנא דבש בכוורת אינו יוצא מידי מאכל לעולם אלאמא קסבר לא בעי מחשבה מיתיבי דבש בכוורת אינו לא אוכל ולא משקה אמר אב"י לא צריכא אלא לאותן שתי חלות רבא אמר רבי אליעזר היא

דתנן

ומציא כוורת חדש ומכניסן לתוכו וכן השלישי וקורין לו טירא"ל יש שעושין עד ו' וח' פעמים במלכות יוין ובמלכות זו רובין עושין ג' פעמים והשלישי גרוע מכולן לאחרון לאחרון גרוע הלכך די בג' נחילין ראשונים שהן חשובין: **ומסרם**. כלומר מכאן ואילך יגרוע להם המוכר שימסרסו מאלהין ולא יעשו עוד פירות כדי שיכר טרודין ועסוקין לעשות דבש וכל זמן שעושין דבש אין עושין ולדות והדבש של מוכר הוא שכן דרך הכוורת לאחר שילאו כל הנחילין עושה דבש ויש שהורגין אותן ולוקחין הדבש ויש שמריקין אותן לכוורת ריקנית: **ומסרם**. בגמרא מפרש: **חלות דבש**. הכוורת לאחר שעשתה פירות וילאו הנחילין לוקחין את הדבש והוא עשי חלות חלות ויש צו י' חלות או עשרים זה צדד זה משעור ודבש מעורב יחד והמוכר חלות כוורתו ולא מכר את הכוורת רוצה הוא להכניסה בימות הגשמים להאניעה לשנה הבאה לעשות פירות והלכך מסתמא שייר ז' חלות להסתפרנס בהן הדבורים בימות הגשמים: **גרופיות**. ענפים וחחר ולומת. כדאמר' בצראשית רבה^[פירוט נדרש] ויטע כרם [בצראשית ט] לא היה לו ליטע לא ייחור אחד ולא גרופית אחת ומהיכן היה לו א"ר אבא בר כהנא הכניס עמו זמורות לנטיעות וייחורים לתאנים וגרופיות לזיתים: **גב'** **והסניא**. הלוקח פירות שובך מפריח צריכה ראשונה ושניה וקס"ד דשמי צריכות הללו מן האמהות כגון צריכה ראשונה של ניסן וצריכה שניה של אייר והלכך קשיא לתמתימין דלא משיירא אלא צריכה ראשונה של אמהות לבדה אצל כל מה שילדו האמהות עוד הכל מוכר: ה"ג צפי' ר"ח מרומי **לא קשיא הא ה הא לאמה**. האי שניה אצריכה ראשונה קאי שיפריח גם צריכה ראשונה שתלד והיא צריכה ראשונה לסוף ז' חדשים כדי שיהו צוות ^(א) לצריכת אמן ראשונה וכן משמע הא לה האי שניה לה לצריכה ראשונה משיירין אותה כדי שתתקיים היא: **והא לאמה**. האי צריכה ראשונה דקתני במתני' ובצרייתא לאמה קאמר שמשיירין לה להאם צריכה ראשונה ממנה להיות לה לצוותא וצאה הצרייתא להשמיענו דמהיא צריכה ראשונה של אם משיירין גם ממנה צריכה ראשונה ומאי דלא פירש במתני' פירש בצרייתא. והאי דקרי לפירות צריכה ראשונה שניה משום דשניים הם לאמהות של אמן בני בנים שניים הם לזקנים. וצין מתני' וצין צרייתא במוכר פירות שזכרו סתם מיירי והמשנה והצרייתא במכירה אחת מיירי ובשובך אחד כמו שפירשתי אלא שהצרייתא פירשה יותר מן המשנה דמתני' לא איירי בצני צריכה ראשונה אם יפריח גם מהם או לא וכן נראה בעיני ועיקר. ויש לשונות הרבה דמוקין לה צשני שזכבין או צשמי מכירות ואין בהן ממש ושיטת השמועה אינה מתישבת בהן כלל: ופריך גמרא **לאמה מ"ט**. די בצריכה ראשונה דקתני מתני' מפריח צריכה ראשונה ולא קתני ז' צריכות פשיטא דמשום דמנְטוּומא אצרתא כלומר אצריכה ראשונה דשצבקינ לה ואזוגא הוא הזכר בן זוגה כן פר"ח. ולא הוה לריך הגמ' להזכיר דבר זה אלא משום דלא תקשי מה לנו לצוותא דצרתא הלא יש לה בן זוג דמנְטוּומא בדהיא הלכך פירש לך דלכל היותר שני מיני צוות צעי מתני' בן זוגה וצניה: **איסי נמי**. צריכה ראשונה תנְטוּומא לאמה ואבן זוגה שהרי יש לה שני מיני צוות ולמה אנו מצריכין להניח לה צריכה ראשונה כדי שלא תצרח היא ומתוך כך תצרח גם האם וחרבה השובך: **ומשני אמה אצרתא**. לצד מנְטוּומא שרחמי האם על הבת אצל צרתא דהיינו צריכה ראשונה לא מנְטוּומא אלאמה לבד ואבן זוגה אלא אם כן יש לה בנים הלכך מניחין גם לצריכה ראשונה בנים דהשתא איכא חצורות טובא אמה ובן זוגה וצריכה ראשונה וצריכה של צריכה ראשונה בת הבת דכיון דאיכא ג' חצורות אפי' בני צריכה ראשונה לא ערקו דמנְטוּומי אלאמם ואם אלאם ואין להניח להם בנים לאנְטוּומי צדהיייו דהשתא האם מנְטוּומא אצרתא צריכה ראשונה וצריכה ראשונה מנְטוּומא נמי אצרתא צריכה שניה להאם שהיא ראשונה לה והיא מנְטוּומא אלאמה והאם אמה דהוו להו חצורות טובא. כן נראה בעיני שיטת שמועה זו ויש לשונות רבות וא"א ליישבן: **צמה מסרסן**. דלשון סירוס זכרות משמע פשוטה של משנה: **צחדל**. להאכילן חרדל כדמפרש לקמיה: **לא חרדל מסרסן אלא**. גרמא בעלמא קגריס להו כדמפרש: **חד**. מר: **ואוכלות אם דובשגן**. ומתוך שציעותן בטילות מפריח ורביה וחחורות ועושות דבש. ורבינו חננאל פירש אוכלות דבש שצבקצי החלות וחחורות ומגדלות צנבקצים ואיכא למימר דלשנה הבאה יולדו אותן הדבורים ויהיו של מוכר: **ור' יוחנן**. לאו אסירוס של זכרות מיירי כלל אלא האי סירוס לשון דילוג הוא כמו קראה סירוסין במסכת מגילה ירושלמית^[פירוט נדרש] וה"ק מתני' נוטל ג' נחילין ע"י דילוג ראשון שלישי וחמישי והמוכר יטול השאר שיהיה לשניה מן הטובים ומן הכחושין שכן דרך סתם מוכרי כוורת: **במסניתא תנא**. והכי הלכתא דצרייתא עיקר וגם לשון המשנה דקתני ומסרס כן משמע שתחלה נוטל ג' נחילין רזופין ואחר כך מסרס זה נוטל אחד ^(י)[הלוקח] נוטל אחד ומניח אחד לצורך המוכר: **דבש**. אפי' בכוורתו אינו יולא מידי מאכל ואע"פ שיש עת שהדבורים אוכלין דובשגן אפילו הכי אינו יולא מידי מאכל עד שיקצהו בפירוש למאכל דבורים. אי"ג ^(י) דוקא בכוורתו היו אוכל אצל אם זכ מכוורתו היו משקה מסתמא אלא אם כן חישב עליו לאכילה דמתניא בדהיא בראש צרייתא דמסכת טהרות^(י): **לא אוכל**. לטמא בכביעה: **ולא משקה**. לטמא צרביעית. ומיהו לעצמו מקבל אוכל טומאה בכל שהוא כדמפרש בתורת הכהנים [שמ"י פרק ט] מכל האוכל אשר יאכל ^(יח) ויקרא ^(יא) אצל האי דבש בכוורתו אין לו תורת אוכל כלל אפילו לקבל טומאה: **שפי חלות**. שמניחין לימות הגשמים לפרנסת הדבורים ומפורש בתוספתא [פ"ד ה"ה] שהן חלות חלוּנות צפירוש ר"ח: **רבא אמר ר' אליעזר היא**. משום דקתם דבש לא משמע ליה שמי חלות אלא כל דבש של כוורת הלכך ניחא ליה לרבא טפי לאוקומה כיחידאה:

דתנן

שלא יברחו לא זה ולא זה. מבר לו חלות דבש של כוורתיו. מניח הלוקח שתי חלות דבש לצורך הדבורים שלא ימותו: דבש שהוא בכוורתו אינו יוצא מידי מאכל לעולם. שאע"פ שלא חישב עליו לאוכלו מטמא טומאת אוכלין: אינו לא מאכל ולא משקה. דלא מטמא טומאת אוכלין בכביעה ולא טומאת משקין בדביעית אלאמא דיוצא מידי מאכל לעולם: אמר אב"י. כי תניא והיא דאינו לא אוכל ולא משקה אותן ב' חלות דמוקצות ביניהו קאמר. אבל שאר דבש אינו יוצא מידי מאכל לעולם: רבא אמר. דא דקתני אינו לא מאכל ולא משקה מני ר' אליעזר היא דכקרקע דמי:

עין משפט ונר מצוה

לָב א ב מ"י פכ"ג מהל' מביה הל' יא יב יג טו"ע ח"מ סי' ריג פט"ף א [ומיכן רכ פט"ף ז]:
לָב ג מ"י שם הל' יד:
לָד ד מ"י שם הל' טו ופמג שם טו"ע ח"מ סי' רנח פט"ף יד:

לָה ה ו מ"י שם הל' יב יג ופמג שם טו"ע ח"מ סימן רכ פט"ף יח ועיין שם:

לענין רש"י

טיראצ"ל. נחיל שלישי (של שנה).

רבינו גרשום

פִּסְקָא הלוקח פירות שובך. כלומר הגולות ולא האמהות. יניח ומפריח המוכר בריכה ראשונה לאחר שמכר לצורך צוות האמהות שלא יברחו האמהות. מיכן ואילך הכל של לוקח הפירות: והתניא מפריח בריכה ראשונה ושניה: הא באימא. שיש לה בנות כבר מפריחות וקנה פירות האם מה שהיא עתידה עוד לעשות כיון דיש להאם בנות גדולות מפריחות אין צריך הלוקח אלא להפריח בריכה ראשונה שיעשו האמהות אחר שלוקחן משום דבהכי אית להו לאמהות צוות בכנות ובבריכה אחת משום דאימא קרובה דעתה עם בנותיה: הא בברתא. אבל אם קנה פירות הבנות צריך הלוקח להפריח להן שתי בריכות משום דברתא לא מצוות כלום עם אימה אלא עם בנותיה: ומקשי מאי שני אמה. דבבריכה אחת סגי לה משום דמצוות אברתא דאית לה ואזוגה דבריכה ראשונה דשביק ^(א) לה ואמאי מפריח שתי בריכות: ומשני אימא בברתא מצטוותא וכו': והלוקח פירות כוורת. כלומר הגולדות: לוקח המוכר ג' נחילין. לצרכו דהכי קים לן בתלמוד נחילין הוו צוות להו ולא יברחו האמהות מרשות מוכר. נחילין אלו הבריכות של דבורים קרי להו נחילין: ומסרס. כלומר אפי' הכי אי רוצה המוכר לטרסן כדמפרש בגמ' רשאי לטרסן דלא מצי הלוקח לעכב על ידו ולומר לו הואיל שמכרת לי הולדות ^(א) אם אתה מסרס לאלו וגר האמהות שיהיו לי הולדות: לא חרדל מסרסן. לגמרי דאינו רשאי לטרסן לגמרי אלא מתוך שפיהן חד וחמור מן החרדל שאוכלות חחורות ואוכלות כדי להמתיק פיהן ומתעסקות מחמת כך לעשות דבש הרבה ומתבטלות מפריח ורביה. והך סירוס יכול לעשות כדי להרבות לו דבש ובתר הכי יודווגו: ור' יוחנן אמר. מפרש למתני' מאי מסרס דהכי קתני דמסרס להו לא סירוס ממש אלא נוטל ג' נחילין בסירוס שלוקח המוכר נחיל ראשון והלוקח השני והמוכר שלישי והלוקח רביעי והמוכר חמישי. מיכן ואילך נוטל הלוקח כל שעור: במתניתא תני. דהכי מסרס להן לוקח (ומוכר) ג' נחילין רצופין בזה אחר זה. מיכן ואילך נוטל הלוקח אחת ומניח אחת לצורך. וכל הני משום צוותא הוא

^[1] צ"ל איסי נמי חלוּנות אלאמה וכו' ואמאי מפריח שמי בריכות. (ב) נראה דצ"ל אין אתה רשאי לפרס האמהות כדי שיהיו לי הוולדות: